

drag paalignede af det Laan, der blev optaget, og som Kirken ikke har egne Midler til at forrente og afbrage. Det blev altsaa lignet paa Menigheden, men en enkelt af Menighedens Medlemmer protesterede; der blev Retsfag, og den tabtes for Kirken for Viborg Overret. Den staar for Tiden for Højesteret, og der er Mulighed for, at det vil gaa paa samme Maade der; i alt Fald er Sagen usikker, og det er det andet, som skulde afhjælpes ved denne Lov: Den Usikkerhed i, hvorledes overhovedet Midlerne skulle tilvejebringes, naar Kirken ikke selv kan bære Udgiften til det Beløb, som Varmeindretningen vil koste, hvor det gaar ud over det almindelige og ud over det Beløb, som Tiendeeseeren er forpligtet til at tilskøde. Ogsaa her har det ikke forekommet Ministeriet at kunne have Betænkkeligheder at indvømme den Vigning paa Menighedsmedlemmerne, som ønskes og meget levende er ønsket f. Eks. af Inspektionen for Viborg Domkirke. — Det er de to egentlige Punkter, som det fremsatte Lovforslag indeholder, og over hvad der allerede ligger i Loven af 1873. Naar det har faaet en forholdsvis udstrakt Stikfelse er det, fordi det er anset for hensigtsmæssigt at optage alt fra Loven 1873 i denne Lov for ikke at være henvisst til en Kombination af disse to Love for at finde den gældende Regel, og det har atter medført, at alle de paagældende Bestemmelser fra Loven af 1873 ere tagne med i dette Lovforslag, og saa naturligvis med de Forandringer, som det nu, jeg kan sige, subsidiære Vigningsprincip, som Lovforslaget indeholder, har nødvendiggjort. Om disse Endringer, som ere nødvendiggjorte, skal jeg ikke videre udtale mig, men kun berøre, at der saa ved Siden deraf er gjort et Par mindre Endringer, som ikke ere nødvendige, men under disse Forudsætninger af Vigningsprincipets Godkendelse ville være meget hensigtsmæssige. Den ene er, at Tiendeeseeren er forpligtet til ifølge Synets Paalæg at anbringe almindelige Kaffelovne, medens det hidtil var betinget af, at de frivillige Bidrag have været tegnede for et Aar. Nu har den samme Omstændighed, som har medført, at de frivillige Bidrag jævnligt ikke kunne erholdes, ogsaa medført, at Forholdet ikke sjældent er blevet det, at man efter Aarets Udløb ingen Penge havde, og saa var altsaa den ret betydelige Udgift for Tiendeeseeren til ingen Nytte. Naar Vigningsprincipet og den Sikkerhed, som derved altsaa subsidiært er til Stede, er tilvejebragt, er der Rimelighed for at være billig i den Henseende mod Kirkeeieren ved at sige, at Betingelsen er nu, at Opvarmningen er

fikret ved frivilligt Bidrag og paa den i § 3 ommeldte Maade i det mindste for 5 Aar. Der er dernæst en anden mindre betydelig Endring, som ogsaa er omtalt i § 1, idet nemlig den mugeldende Lov ikke giver dette Fierval af Menighedens Medlemmer, der kan kræve, at Synet, naar visse Betingelser ere opfyldte, skal give Kirketiendeeseeren Paalæg om Anbringelse af Kaffelovne, nogen Ret til at kræve Oversyn, dersom Synet vægrer sig ved at give dette Paalæg. Det er en Ubillighed, som har vist sig et Par Gange, og som der ingen Rimelighed er for, naar man er inde paa Princippet og godkender det, saaledes som det foreligger i Loven af 1873. Saa er det ikke naturligt, at de skulle være afskaarne fra det Oversyn, som Loven af 19de Februar 1861 ellers hjemler for at faa deres efter Forudsætningen rimelige Dulle opfyldt. — Det er det eneste, tror jeg, som egentlig behøver Forklaring af mig. Resten giver sig saa at sige af sig selv, naar dette Princip af Vigningen bliver godkendt, og det er det, som jeg kan sige, Menighederne ønske. Under denne Forudsætning, at dette Princip, dette Hovedpunkt maatte finde Folketingets Bifald, tror jeg, at det vil blive meget let at blive enig om det øvrige i Loven, der kunde have Interesse under den Forudsætning, saa let, at jeg ikke vil anse det for utænkeligt, at faa den igennem endogsaa i denne Samling, uagtet Tiden er saa fremrykket.

Berntsen: Ja, som vi nu hørte af den højtærede Minister, er Anledningen til dette Lovforslags Fremkomst jo den, at der fra flere Sider er ført Klage over Mangler ved den bestaaende Lovgivning paa det Omraade, hvorom der her er Tale, og navnlig har man jo klaget over, at der flere Steder er anbragt Varmeapparater eller Kaffelovne i Kirkerne, men at man mangler Ildbrændsel. Det er mig ikke ubekendt, at der i enkelte Sogne er klaget over dette Forhold, men jeg har dog gjort den Erfaring paa den anden Side, at det som oftest er i de Sogne, hvor Præsternes Forlyndelse mangler den Varme, der skal til for at samle Tilhørerne, og den Varme, der vil bevirke, at Hjerterne opvarmes for at tilvejebringe de fornødne Midler til Anskaffelse af Ildbrændsel. I de Sogne, hvor Præsterne ere saa heldige at samle en større Tilhørerkreds, og hvor de ere saa heldige at kunne føre deres Ord saaledes, at det gør Indtryk paa deres Tilhørere, har jeg ikke hørt mange Klager. (Kirke- og Undervisningsministeren: Jo.) Ja saa er det vist en Fejl ved Præsten alligevel de fleste af disse Steder. Derimod